

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Laymann, Paul

Dilingæ, 1666

§. Præterea.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62559](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-62559)

Porrò maior necessitas requiritur, vt delegatus superiorem suum cogere possit ad causam sibi à Principe commissam suscipiendam: Et in ea ipsa coactione, aut pœnæ illatione dignitatis rationem habere debet, iuxta ea quæ dicta sunt suprà in c sanè, 11. hoc tit. Et videri possunt, quæ hic congerunt Barbatia col. 4. Felinus n. 1. & seqq. de personis nobilibus, aut in dignitate constitutis plerumque mitiū puniendis, saltem pœna corporali, aut simili: nam talis pœna in maiore seu dighiore persona maior censetur. Verùm in quibusdam casib⁹ delictum specialiter aggrauatur, propter delinquentis dignitatem & auctoritatem, vt in perfidia, perjurio: quare & poena augeri debet, iuxta c. cùm quidam, de iure iur. 12. iun. Gl. ver. dignitate. Rectè autem Gl. hīc ver. si coercitionem, ostendit, quod Princeps delegatus ex iusta causa cogere possit subdelegatum, & acceptare renitentem punire. Quia delegare est mandare, seu præcipere: quamobrem fieri non potest, nisi erga personam iurisdictioni delegantis subiectam, vti habetur in l. vn. C. Qui prosua iurisdictione, &c. Atqui potestas præcipiendi s̄pē inutilis esset, & illusoria (vt in seq. etiam c. habetur) nisi adiunctam haberet potestatem pœnam inferendi, saltem modicam, seu leuem. Estenim alia punitio maior, quæ directè infertur personæ per tormenta, carcerem, cibi subtractionem; alia modica, quæ est pecuniaria mulcta, vti ex Baldo hīc refert Imola n. 16. Abb. n. 9. Sed & Ecclesiastica censura, præsertim excommunicatio ad maiorem coercitionem spectat: Imò etiam honorum confiscatio, aut magnæ bonorum partis priuatio: siquidem quia etiam ea in personæ notabilem afflictionem redundat.

§. Item cùm.

Sicuti delegatus causam totam alteri subdelegare potest, ita & partem seu articulum aliquem v.g. partium citationem, & renitentem compellere, ac punire.

Probatur: Quia quod iuris est in toto quoad totum, idem iuris est in parte quoad

partem, l. quæ de tota, 76. iun. Gl. ver. dicta sunt, ff. de rei vindic. Et habet hæc regulam, inquit Abb. hīc si eadem sit ratio partis, quæ totius: v.g. Qui mala fide fundum alienum possidet, debet eum cum fructibus omnibus restituere, ergo etiam qui partem fundi alieni mala fide possidet, cum fructibus eius restituere cogitur.

S. Præterea.

Papa aliquibus commisit causam, remota appellatione. Sed Titius conuentus nihilominus appellauit ad Pontificem, isque causam alijs iudicibus postea delegauit, que rebatur, utrūm priorum Iudicium iurisdictione & sententiæ eorum executio suspensa censi debeat? Respondeat Papa Innoc. Si Papa ex certa scientia appellationis causam alijs iudicibus committat, tum censendum esse remocare iurisdictionem priorum Iudicium, vt interim executio sententiæ suspensa esse debeat, donec de causa appellationis cognitum fuerit.

NOT A N D V M Vn. Licet rescriptum p̄ sterius, quod est contrarium priori, nulla facta mentione reuocationis, subreptum censeatur, iuxta c. 3. de rescript. tamen hæc regula limitari debet, nisi Papa ex certa scientia posterior rescriptum mittat, tum censetur priori derogare, quatenus contrarium est. Ut in propulo calu: Papa delegauerit causam, appellatione remota: postea admitti appellatione rescriptis ad alios Iudices, vđe eius iustitia cognolcerent, hoc casu, si vel in rescripto posteriore addita sint verba, ex certa scientia, vel ex adiunctis seu alijs narratis appareat, Pontificem sciuisse, quod cum prius commissa fuerit, appellatione remota, priorum Iudicium iurisdictione, & sententiæ executio interim suspensa esse debet.

QUÆRES I. Si tantum suspensa est iurisdictione priorum iudicium, donec posteriores cognoscant, quare dicit hīc Pontifex, iurisdictionem priorum Iudicium reuocari? Respondeo: Reuocari non absoluē, sed secundum quid, quatenus ipfis concessa erat, remota appellatione.

QUÆRES II. Si posteriores Iudices contra

contra appellantem cognoscant, vtri iudices latam prius sententiam exequi debeant? Resp. Hanc q. tractat hic Innoc. n. 7. ver. donec, Imola n. 14. Resp. cum Abbat. hic n. 7. Barbat. col. 2. arg. c. cum in Ecclesia, 3. 8. de appellat. vbi Gl. ver. alioquin, regulam tra-
dit; Quod Iudex appellationis, qui confirmat sententiam, quam alius tulit, non mandat eam executionis, sed remittit ad priorem: vt videlicet iudicium, vbi latum est, etiam perficiatur. quamvis alter docuerit idem Abb. in cit. c. cum in Ecclesia, n. 8. sed tu vide Gl. magnam, & quae ibi dicentur in c. 1. de appellat. in 6. Tholosan. de appell. lib. 2. c. 14. n. 19.

§. Quia verò.

Iudex delegatus sententiæ à se latè executionem Ordinario demandet; si autem sciat iniustum esse, nihilominus exequi teneatur, nisi obtinere possit, vt onus executionis sibi auferatur. Ratio est: *Quia non cognitio, sed mera executio ei demandata est: Ergo obsequi debet delegato, tanquam qui ipso in hac causa maior seu superior est.*

Aduerte, quod iudex differat ab executori. Nam Iudex principaliter datur ad cognoscendum, & sententiam ferendam; accessoriè autem, & consequenter ad exequendum. Executor verò principaliter datur ad exequendum; quamvis interdum accessoriè cognoscere debeat, vt mox dicam. Esterim alius executor merus, & alius mistus, secundum Gl. hic ver. et si sciat, Imola n. 19. Merus executor dicitur, cui nulla cognitio, sed sola executio cause plenè cognitæ, & decisæ committitur, & ipse nullas exceptiones admettere potest; vt colligitur ex l. sicut proponis. 6. C. de executione rei iudicatae, & docet Gl. communiter recepta in c. de cætero, 5. de re iudic. Sitamen manifestò constet, errorem commissum esse, aut fraudem intervenisse, non debet exequi, sed ad Superiorum, seu Iudicem referre, iuxta c. 2. de criminibus falsi, & videri potest Suarez de censuris disp. 3. sect. 15. n. 6. Executor mistus dicitur, cui non mera executio, sed etiam cognitio de facienda executione committitur. De hoc

sermo est in l. 4. C. si contra ius, &c. *Etsi non cognitio (cause principalis) sed executio mandatur, de veritate precum inquire oportet, ut si fraus interuenierit, &c.* Talis est executor, qui à Papa per rescriptum deputatus est ad conferendum alicui beneficium, vti colligitur ex Clem. vn. hoc tit. iun. Gl. ver. executores, quæ inde colligit, quod isti deputati ad exceptionem habeant iurisdictionem delegatam. Et de hoc executori mixto dicendum, quod exceptiones admittere, & de ijs cognoscere, quæ sunt ad impediendam, aut minuendam executionem, vt si deputatus sit ad executionem imperatae solutionis, & reus conuentus compensationis factæ exceptionem obiectat, de ea cognoscere poterit. At verò de exceptionibus, quæ sunt de iustitia causæ, cognoscere ipse non potest, nisi in eum finem, ut intelligat, an ob eam causam ad Superiorum remittere debeat, iuxta c. de cætero, 5. de re iudic.

Quod si verò Iudex de statu rei informatus nihilominus executionem imperet, obedire debet executor, et si sciat sententiam iniustum esse, sicuti hic Innoc. docet.

Sed pro pleniore huius doctrinæ intellexi ita distingue: Vel sententia iniuste lata est in causa ciuili, vel criminali: Si hoc secundum, ita vt agatur de occisione, vel mutilatione hominis innocentis, executor, v. g. Minister Iudicis, exequi non potest, vti hic Felinus notat n. 24. & docuilib. 3 tr. 6. c. 2. n. 8. §. ob eandem, quamvis aliqui nullum discrimen agnoscant inter causam ciuilem, & criminalem, vti videre licet apud Imola hinc n. 32. & seqq.

In causa ciuili iterum distingue: Vel sententia Iudicis non tantum iniusta est, sed etiam irrita, quia lata est contra iura manifesta, vel nullo iuris ordine obseruata: Ettum executioni mandari non debet; quia tunc non agit vt Iudex, arg. c. forus 10. de verb. signif. & ex communione docet Imola hic n. 28. Abb. n. 4. Suarez loco cit.

Vel sententia valida est, quamvis iniusta seu contra ius partis litigantis, tum denovo distinguendum: Velenim sententia est tantum materialiter iniusta, quia Iudex secundum

M m m m dūm